

Minun osaltani koko kisareissu oli monien sattumien summa. Olimme puhuneet Mannisen Juhan kanssa loppukaudesta; jos vaikka kävisimme katsomassa ne kisat, kun lentoyhteydetkin sattuisivat sinne aika mukavasti. No lopulta päädyttiin että lähdetään Juhan, Kiurun Maran Lindbergin Leksan sekä Millin kanssa katsomaan kisoja.

Jussi oli hoitanut matkakuviot valmiiksi. Sitten viikko ennen kisoja soitti Paappasen Veijo että voisinko ajaa Suomen joukkueessa kun Laaksosen Kari oli loukkaantunut. Siinä käytiin sitten pikainen neuvonpito Jussin kanssa ja sovittiin että jos maan etu sitä vaatii, niin jääköön bisnekset ja jääköön liike-elämä, ja eiku meikäläinen ajamaan vaan. Pyörän kuljetuskin sitten järjestyi Rantasen Lassen avustuksella.

No me sitten mentiin porukalla perjantaina Helsinkiin, josta iltapäivä lento Amsterdamiin. Sieltä sitten vuokra-autolla lähdettiin kohti kisapaikkaa. Matkaa ei ollut kuin 130km, mutta tuntui siellä liikennettä riittävän. Madeltiin moottoritietä 50km/h. Mutta lopulta päästiin naapurikylään, jossa meillä oli hotelli. Tavarat jätettiin huoneeseen ja sitten autolla Boekelin puolelle kisapaikkaa katsomaan. Sopivasti ilta alkoi hämärää, joten radan katsominen sai jäädä aamulle. Lasse oli ystävällisesti käynyt pyöränkin katsastamassa, joten aamulla olisi yksi murhe vähemmän. Siinä hetki oltiin suomalaisten leirissä ja lähdettiin sitten hotellille päin.

Aamupalan jälkeen lähdimme kisapaikalle valmistautumaan harjoituksiin. Pikaisesti siinä ehdin kävellä radan ympäri. Materiaali oli osittain multaa ja osa radasta pehmeää hiekkaa. Paikoin rata oli aika kapean oloinen. Ja tietysti aamulla näytti ihan mukavalta kun oli vielä tasainen. Ensimmäinen treeni meni rataa opetellessa. Suurin yllätys oli radan liukkaus. Pehmeässä mullassa pyörä tuntui vaan huutavan eikä kiihtynyt mihinkään. Näin hyppyreihin ei saanut oikein vauhtia ja ne oli jätettävä hyppäämättä. Lopuksi siinä vielä kaaduin sellaisessa hidaste shikaanissa kun eturengas nousi ylös spoorista. Ei onneksi vaurioita, mutta en saanut kuumaa pyörää käyntiin, joten jouduin työntämään sen varikolle. Toisen treenin aikana yritin katsella vähän erilaisia ajolinjoja ja ajaa sen verran reippaasti että käsiin saisi vähän maitohappoja. Siellähän erän pituus on 20min + 1 kierros, ja en tänä kesänä kaikkien tekniikka murheiden ja loukkaantumisen takia ole ehtinyt oikein harjoitella. Joten hieman arvelutti kunnon riittävyys.

Kaikkien esittelymuodollisuuksien jälkeen alkoi varsinainen kilpailu. 60v – luokka ensin ja sitten 50v – luokka. Niissä oli jännitettävää ja siinä sivussa piti itse valmistautua omaan erään. Jussi hoiti pyörän taas hienosti lähtöalueelle ja käytteli sen lämpimäksi. Minulle jäi vain itsestäni huolehtiminen. Sopiva hiki pinnassa, sitten pyörän selkään. Oma lähtöpaikka oli takarivissä. 15... 5 ja rock'n roll. Ensimmäisessä kaarteessa oli aika ahdasta ja pöly haittasi hieman. Siinä tuli sitten muutamia ohituksia tehtyä ja aloin keskittyä mahdollisimman tasaiseen ajoon. Oma sijoitus oli 20 paikkeilla. Pikku hiljaa aloin päästä ajorytmiin ja sijoitus säilyi suurin piirtein samana. Muutama kaveri kyllä meni siinä ohi, mutta olin ajatellut säästellä voimia myös loppuerään, joten en siitä kummemmin huolestunut. Olin yllätynyt että jaksoin pitää tasaista vauhtia yllä ja muutama kaveri olikin aloittanut sitten liian kovaa ja väsymys yllätti. Meidän joukkueen nopein kuljettaja Jyrki Lahti tuli kanssa selkää edellä vastaan. Hänen pyörästään oli irronnut jalkatappi ja ajaminen kävi tosi hankalaksi. Onneksi hän pääsi kuitenkin maaliin. Oma sijoitus oli lopulta 17. Puomilla oli 44 kuskia. Tulokseen täytyy olla ihan tyytyväinen koska kesän treenit jäi aika vähiin ja ajomiehiä siellä suurin osa kuitenkin on.

Jussi otti pyörän huoltaakseen ja kysyi että oliko mitä murheita. Eipä muuta kuin kuskin kunto ja vauhdin puute!! Päätettiin kuitenkin vähentää ilmanpainetta takarenkaasta seuraavaan erään kun rata tuntui edelleen liukkaalta ja siellä ei näkynyt kuin pari kiveä. Märät ajokamat pois päältä ja kuivaa päälle. Vähän vettä suuhun ja seuraamaan seuraavia lähtöjä. Jussi lupasi vielä vaihtaa uuden ilmanputsarin.

60v-luokan toisessa erässä riitti draamaa taas kerrakseen. Onneksi sentään 50v-luokassa suomalaiset ajoivat ihan kärjen tuntumassa maaliin asti.

Siinä erän aikana taas ajovarusteet päälle ja pientä hölkkää radan vartta pitkin. Jussi hoiti pyörän jälleen omalle paikalle. Puomille jälleen takariviin. 15 sek taulu. 5 sek taulu. Ykkönen

sisään ja puomin kaaduttua sen minkä BSA kulkee ensimmäiseen kaarteeseen. Pöly vei näkyvyyden lähes kokonaan. Vaalean ruskeasta pölymatosta näkyi vain kuljettajien kypäriä. Varmaan ne rataa pitkin ajaa, joten samaan suuntaan perässä. Päätin samalla ottaa ensimmäisen kierroksen vähän terävämmin kun kunto kesti edellisessä erässä ihan hyvin. Muutamassa ensimmäisessä kaarteessa oli vähän ruuhkaa mutta aika hyvin pystyin pujottelemaan sieltä. Ensimmäisen kierroksen jälkeen olin varmaan 18. Edessä oli vielä muutama kuski aika lähellä, joten pidin vauhtia yllä vielä seuraavan kierroksen, jolloin pääsin heidän ohi. Sijoitus oli 16. Ajattelin rauhoittaa ajoa vähän että jaksaa loppuun saakka.

Oli varmaan kolmas tai neljäs kierros kun suunnitelmat meni uusiksi. Pehmeä kaarre oikealle, jossa oli pari syvää spooria. Ajoin sen sisältä ettei kukaan pääse ohittamaan siinä. Seuraavaksi pieni pöytähyppyri. Lähtö ihan normaalisti kunnes jostain käsittämättömästä syystä kunnan takakorkeat ja meikäläinen etukautta tangon yli. Siis ei ehtinyt sitä kuuluisaa kissaa sanomaan. Pyöräkin jäi onneksi käyntiin. Ensimmäisenä kytkin pohjaan, pyörä pystyy. Ja tietysti se sitten sammui siihen. Kokeilin mäkistarttia alastulorinteeseen. Eipä lähtenyt. Sitten

- aloita käynnistysrituaalit
- etsi puristus kohta
- pyöritä varovasti sen yli
- nopeasti kiksi ylös
- ja polkaise sen minkä jaksat
- lopuksi tärkein kohta: toivo parasta.

Eipä lähtenyt. Sama kuvio toistuu varmaan 7 kertaa, kunnes ”Birminghamin Small Arm” herää henkiin. Iso hiki päällä. Kypärän sisus on täynnä painokelvotonta tekstiä kun pääsen taas radalle. Etujarrukahva oli poistunut paikalta. Oikea reisi tuntuu vähän kipeältä, mutta ei se oikeastaan haittaa. Etujarrun puute haittaa enemmän. Siinä

pyörää käynnistellessä meni sitten porukkaa ohi oikein urakalla. Sijoitus varmaan 30-35 paikkeilla. Ei pitäisi kontata radalla!!! Erän aikana alkaa vasemmasta kämmenestä rakko irrota. Kirvelee niin pirusti. Välillä on pakko pitää vaan sormilla tangosta kun kämmen on niin hellä. Erän loppu on sitten vaan taistelua maaliin pääsystä. Sijoitus ei ajamalla parane. Rata muuttuu vaan raskaammaksi ja muutaman kerran on ”vähän” ohjelmaa. Pehmeässä hiekassa on pitkittäisuria ja pyörä ei tunnu menevän sekuntiakaan suoraan. Pari ratamerkkiä tulee kierrettyä ulkokautta. Onneksi sentään pystyssä pysytään. Vihdoin tulee erä täyteen ja pääsen maaliin saakka. Loppusijoitus 28. Kyllä voi sitten yhdet lipat ottaa päähän. Tulee sitten päästelyä muutama ärräpää. Myös muilla oli ongelmia erän aikana. Niinpä sitten yhteistuloksissa meille tuli kiusallinen 4. sija. Jossittelu on turhaa, mutta jos ja jos. Siis älä konttaa radalla! Tai jos konttaat, niin aja ainakin helvetin paljon kovempaa kuin toiset!! Kun minä en siihen pysty, niin parempi kestää vaan pystyssä.

Siinä pään savutessa Martti laittoi käteen olut tuopin ja sanoi ota tuosta. Ei vinoilua, ei arvostelua eikä tyhmiä kysymyksiä. Asiallista toimintaa sanon minä! Kritiikin ja kysymykset voi esittää myöhemmin. Sitten lämpimään suihkuun ja sen jälkeen katsomaan parhaiden

kukitustilaisuutta. Osallistumismaksu sisälsi pari ruoka- ja juomalippua. Ja kävimme Jussin kanssa syömässä todella hyvät ruuat kilpailuteltassa. Siihen sopi sitten parit janon sammuttavat oluet päälle.

Muu seurue oli ollut koko päivän siellä pölyssä ja sovimme että menemme hotelille pesulle. Pesujen jälkeen osa lähti etsimään jotain syötävää. Itse tyydyin ihan vaan nestepitoiseen ravintoon kun oli varmaan tullut päivän aikana nestehukkaa. Tai maha oli jo kiinteää ruokaa täynnä. Joka tapauksessa otettiin siinä muutamia hyviä juomia oikein hyvässä seurassa. Sitten päätettiin ottaa taksi alle ja takaisin katsomaan iltajuhlia radalle. Kyllä se ilta vaan hyvässä seurassa menee nopeasti. Kilpailunjohtaja tilasi ystävällisesti meille taksin, kun meiltä toi flaaminkieli ei oikein taipunut. Vaikka varmaan puhe ehkä siltä kuulostikin. Käytiin sitten vielä tutustumassa paikalliseen yö-elämään.

Aamupalan jälkeen luovutettiin huoneet ja lähdettiin kohti Amsterdamia. Meille jäi siinä muutama tunti aikaa tutustua tähän polkupyörien ja kanavien kaupunkiin ennen kuin meidän lento lähti takaisin Suomeen. Hieman oli hankala kävellä siellä kun reidessä oli käden kokoinen mustelma.

Takaisin tullessa siinä tarinoitiin että olipas taas kerran mukava reissu. Oma mokailukin alkoi pikku hiljaa unohtua. Monta reissua on tämän porukan kanssa tehty ja aina on mukavaa ollut. Tietysti muutama euro siinä menee, mutta eihän niissä käärinliinoissa taskuja ole. Vai miten se nyt oli. Joku taisi mainita siinä sivussa että Italia vois olla kanssa aika mielenkiintoinen tuttavuus vaikka 2010!

